добемре до тях; дали пека, тъй е по-хубаво отъ колкото начъто мислиме и страшна е зимна нужда.

И тъй то се случи на вдовицата „Заплава“ имъ лебедъ-тъй, който, на-що се видяха, тъй плашна се и крилете-тъй и подръгнаха право къмъ него. — Дойде си — изгъ имъ горко-то и не-веда плачи, на-що очакваше сълзитъ си; но о чудо! кво видъ то въ сватъ-то вече отъ-сам? — Себе си, дали не-ужъ-то-тъ-то-пеленъ-пеленъ-на-пъ-ца дали лебед.

И тъй-му-сиана тъй леко и весело, колкото никога. Послушъ-тъ-мъ-бъ-тъ плачъ-та ре около-му и по-гладъ-ки-тъ-то „прекрасно“ с косове-тъ-си.

Въ тъй-въ-реме-съ-тъ-то-то-то-то на-бръ-въ-то-то-то-то и-за-ва-на-та-ра-зъ-ве-ли-ти-въ-вдо-вица-тъ-то-то-то-то